

Pavel Golia:

Pesem poljan.

I.

Udar jeklen
motik, lopat . . .
In zgib kolen . . .
In dan brez nad . . .

In duh pobit,
a hrbet kriv
za sad, izvit
iz nedrij njiv . . .

Le znoj, le trud
vse žive dni:
izžeta grud
ves svet doji . . .

A zvonki krik
in čisti jek
lopat, motik
iz veka v vek

obeta Dan
in kliče v boj.
In vse zaman
se lije znoj

iz dna vekov
v naš vek, v naš čas,
in večno nov
je zov in glas

in večno star
in večno mlad:
grozi udar
motik, lopat . . .

II.

Beži, drvi
pošast čez plan,
in vzplameni
ves v ognju dan.

Motik, lopat
dvoglasni spev
se pne v škrlat.
In grom, odmev

lopat, motik
glasi priziv
čez mozaik
poljan in njiv

in nese glas
in nese vest
v zakotno vas,
v bobnenje mest,

da vstane šum
v tolmunu zmed.
Spet prarazum
obrača svet.

Stotisoč milj,
en glas sred polj,
en up, en cilj,
stotisoč volj.

In vsenaprej
pošast drvi,
in vse silnej
gori, gori . . .

III.

Povej, kdo si?
Kam tvoja pot? —
Hči večnosti
od vsepovsod.

Poslal me Bog
je žuljem v dar,
da sipam krog
vihar, požar.

Ognjeni soj
mojih ekstaz
razkraja krog
i dôb i mas,

ker jaz sem luč,
epoh pomlad,
in zlati ključ
nebeških vrat

in koridor
v nebo s pekla.
Jaz sem motor
stremljenj brez dna.

Moj burni beg
svet z bliski žge,
je strup in lek
in sodi vse.

In naj bo štet
broj mojih ur:
moj mimolet
je pulz kultur.

IV.

A tam? I ded
i sin i vnuk
proklinja svet,
vkovan za plug.

In glas beži
in vest in zov,
da razjasni
obraz njegov.

Doni, buči
kot grom priziv
ter se vali
do daljnih njiv . . .

Kaj še stojiš
molčé, o brat,
na rami križ
z motik, z lopat,

z motik počez,
z lopat navpik?
Zažgan je kres,
vekov jetnik,

trpin brez nad,
okov ni več,
z motik, z lopat
skovan je meč!

Končan je rok.
Nalij bokal!
In pij! Iztok
je dal signal.